

סגן מילונס גיל

3303759

בן בלה ואליהו

נולד ב- כ"ז סיון תש"ז 22.6.1960

התגייס לצה"ל ב- 19.10.1979

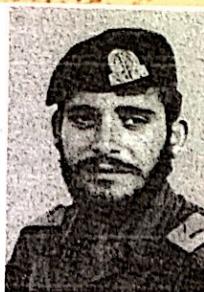
שרת בגדוד "גדרון" (13)

נפלו ב- כ"א סיון תשמ"ב 12.6.1982

בקרבת על כפר סיל מבצע של"ג.

מיונייס, גיל

בן בלה ואליהו, נולד ביום כ"ז בסיוון תש"ך (22.6.1960) בחיפה. גיל למד בבית-הספר היסודי "גאולה" ובבית-הספר היסודי ברוממה. הוא עבר לבית-הספר "הדריאלי", ולמד בו שלוש שנים. את לימודיו התיכוניים סיים גיל בבית-הספר המקצועני "בפט"ת", במגמת הנדסת בנין. גיל חונן בחוש טכני מפותח. הוא הרבה לעסוק בהרכבת מערכותALKטרוניות, וכן בציור ובסוסיקה. מילדותו היה גיל חניך תנועת "הצופים", וכן 16 שנים התנדב לשומר האורח. הוריו סיפרו עליו: "גיל אהב את החיים, את מולדתו. הוא היה מודע לצורכי הביטחון של המדינה". הוא שאף לשרת ביחידת ביהירה.

קרביה, דוגמת אחיו, שירתה בחטיבת הצנחנים. באוקטובר 1978 התגייס גיל לאח"ל. הוא התנדב לשרת בחיל-האוויר ונשלח לקורס טיס. גיל לא סיים את הקורס והועבר לשרת במטה הצבאית. הוא השתלם בקורס שוטרים צבאיים, אך לא הצליח משאיפתו לשרת ביחידה קרבית, בגדננים או בגולני. בבקשתו לעבור ליחידה קרבית כתוב: "הנני מוכן לעبور מחדש קורס טירונים, ובבלבד שאתקבל ליחידה צנחנים או גולני".

ביולי 1979 הועלה גיל לדרגת רב"ט. הוא הועבר לחטיבת גולני ונשלח לקורס מ"כים. ביולי 1980 סיים גיל קורס קצינים, ובמשך חודשים אחדים פיקד על מחלקה בחטיבתו, אחר הוועלה לדרגת סגן והוזכבר בקצין מבצעים של גודו. בתפקיד זה הוא שימש, כשהיה בין מובילי הגדור בקרים מלחתם שלום הגליל. בקרבות בלכון הייתה ייחודה של גיל בחוד הכהה, שפרץ את עדמות האויב והתקדם לאורך כל מסלול הקרבות, עד בירות. ביום השבעי של המלחמה, ב"יא-בסיון תשמ"ב (12.6.1982), כשהועלה ייחודה בטיהור הכפר סיל, שבמגילות בירות, נפצע גיל בפצע סורי ונ נהרג. יחד עמו נהרג חברו סגן רונן אידלמן. בן 22 שנים היה גיל במוות.

הוא הובא למנוחות בבית-הקבורות הצבאי בחיפה. הוא הניח אחריו הורים ואח אחורי שנפל, והוא הועלה גיל לדרגת סרן.

שר הביטחון אריאל שרון כתב עליו במכתב תנחומים למשפחתו: "סרן גיל נתן את חייו למען מולדתו. הוא שירת בגדור של חיל-רגלים. היה קצין אהרא, מסור לעובdotו ולחיליו. השקיע רבות בביבוץ תפקיים". מפקד חטיבתו כתב עליו: "gil היה מקובל ואוהב על חילilio ומקודיו בחטיבה. הוא מילא את המוטל עליו ללא דופי, וגיל היה תושיה ורבקות במשימה לאורך כל הדרך".

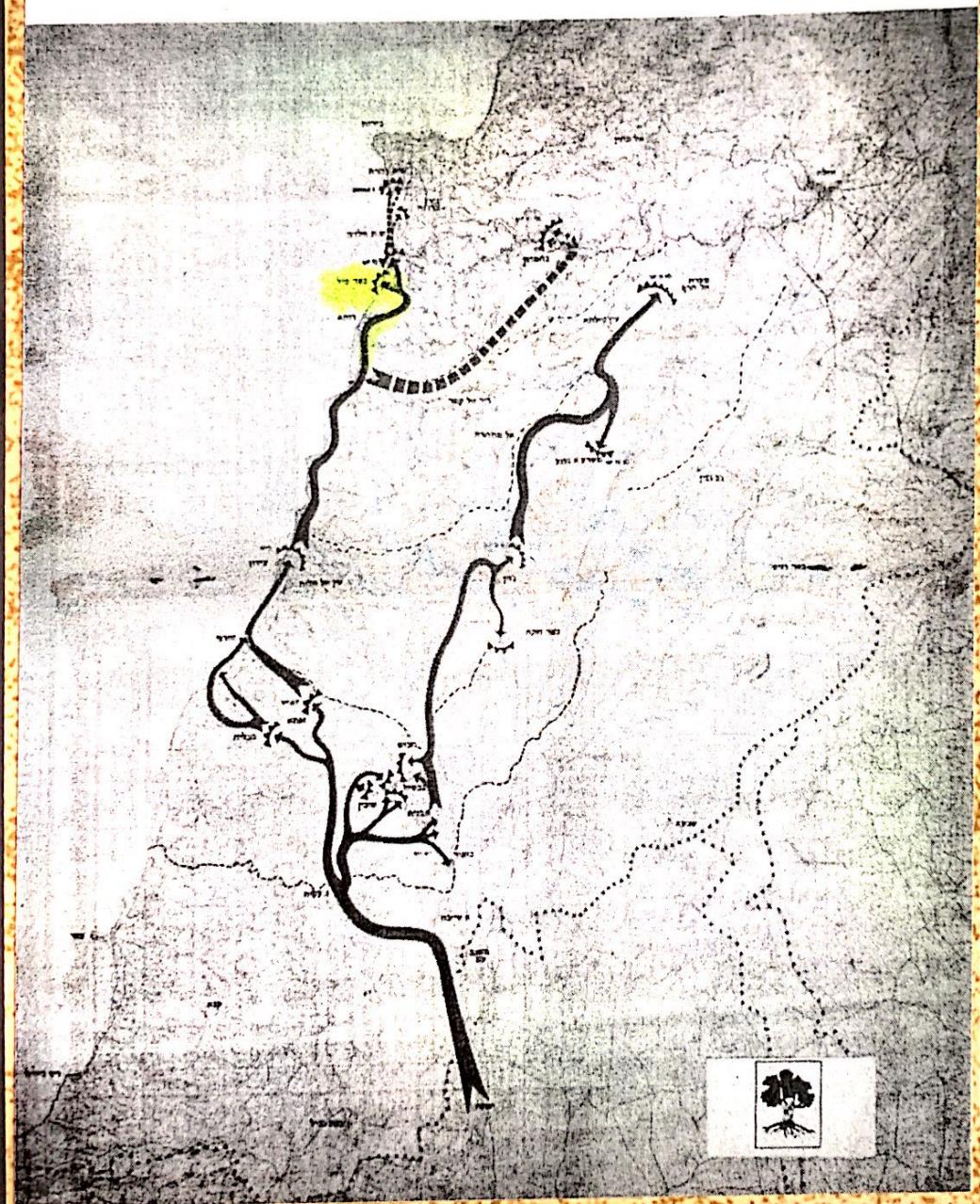
מפקד גדורו כתב עליו: "לאורך כל שירותו בגדור היה גיל מסור מואוד לתפקידו, והקפיד לעשותם בדיינות ובנאמנות. היו לו דרישות רבות מן הסובבים אותו, ותמיד דאג למלא בעצמו את מה שדרש מאחרים".

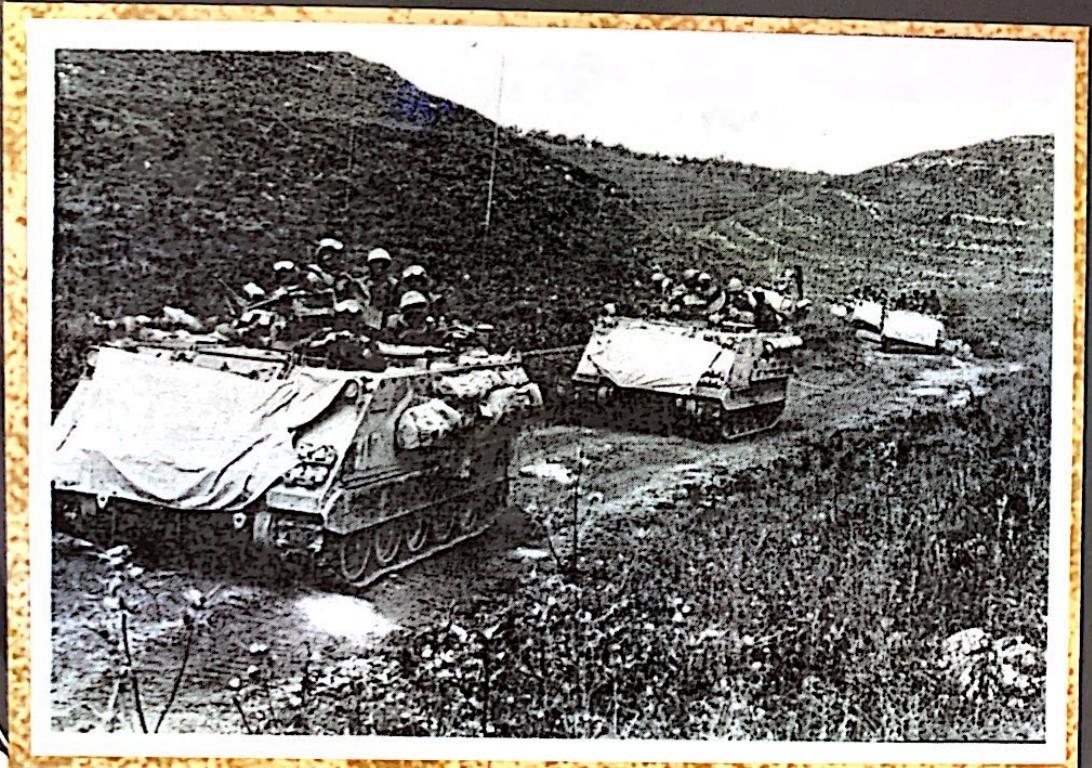
מפת הקרב

גולני- נהבי קרבנות

מלחמות שלום הגולן

הכניסה ללבנון

הקרב בו נפל גיל ז"ל

הקרב על כפר סיל

יום חמישי, 10 ביוני – שבת, 12 ביוני

בימים החמישי ללחימה, כאשר כוחות החטיבה התקדמו מצדיו לכיוון דאמור, שמע המש"ט כי בשטח החולש על מבואות נמל התעופה של בירות, יש כוונה להיכנס ללחימה עם כוחות סורים ומחבלים, החולשים על ציר כביש החוף מן הכפר סיל. כפר זה, שבתו ממקום מוקמים על רכס הגבעות האחורי לפni בירות, היה נקודת תצפית ובטחה הן על כביש החוף והן על נמל התעופה. טור השירון שהיה אמר לתקדם על הכביש ולכתר את חלקו הדרומי של הנמל, לא יכול היה לעשות כן כל עוד יושבים הסורים והמחבלים מעלה ומטוחים בקלות רבה כל kali רכב שצץ לנגד עיניהם.

המש"ט התחרב עם מפקד הכוח והציג את שרוטי החטיבה לצורך השתלטות על מעוז האויב בסיל. הוא הציע למקד לבקש אישור לשילובה של גולני בקרב, והאישור אכן נמצא טנקים, חיילי קומנדו סורים ומחבלים בסדר גודל של מיתחים גדודי. לאחר שבחן את השטח ההררי (מציר לא כמעט את נוף הר הכרמל), הציע המש"ט למפקד הכוח שהחטיבה תפרק ציר תנועה חדש מאזור הכפר דוחא, הממוקם ברכס גובה יותר. דרך הציר הזה ינועו הכוחות מאחור ויפתיעו את האויב בסיל. ההצעה הייתה על דעתו של עמרם, מג"ד השירון שפועל בצדם לחטיבה. אושרה.

על כוח מגודע "ברק" הוטל לכבות את החלק התיכון של דוחא, כפר מפואר, שעשרי בירות בנו בו את חוותות הקיץ שלהם. וכן, בגין לבטים גדולים ומהודרים ועל רקע חצרות מריהיבות ביופין ובריקות שחיה פרטיות, התנהל במבואות דוחא קרבי עיקש. שני טנקים שפרצו בראש הכוח חטפו בתחלת הקרב טאגרים. צוות אחד הצליח להיחלץ. הטנק השני התפרק וארכעת אנשי צוותו נהרגו. מטוסים וארטילריה נקבעו לריכוך היעד, והלוחמים פתחו בתנועה מהירה פנים. אש חזקה נורחתה לעברים מכיוון הרכב מימין, מגבעת הרדאר. בשלב זה הגיעו אנשי גולני לקיר, שאחר כך קראו לו: "קירות המות".

יהוד:
"נדב תפס מחסה מאחוריו קיר מכיוון שנראה היה שיורים מ�נים, ונורה בחזהו מכיוון מזרה, ממנו לא היה מוגן. מיד יצא כוח חילוץ לשם, ומכוון החילוץ נהרג איק ונטענו שלושה אנשים, ביןיהם אדוֹרד החובש. לאחר קבלת סיוע ארטילרי, אשר ירד על רכס שמורת, הלכנו הרופא וצוות חובשים והצלחנו לחוץ אותם לאחר. לאחר החילוץ המשכנו לתקדם בمهارات, תוך סיוע של שני טנקים שנפגעו די מהר מירי."

בнтיאים נשאל חיל מכהן מאחור ייחד עם הנגמ"שים. בהתקבל פקדות תנועה הם החלו לנעו קדימה ואז נוראת טיל סאגר ישר מרכז הכביש לכיוון מפקד הכוח. הסאגר שיפרש את כל הדופן השמאלית, לך. איתו איזה דברים ועשה שריטה של שלושה ס"מ לאורך כל הדופן. יוסי שהיה בנגמ"ש חשב שכולם נהרגו, קופץ ממנה ועשה איגוף רגלי לבחוד דרכו חוף הים עד שחבר עם הכוח אחריו שעשה.

לחימה הייתה קשה מאוד וכל הזמן תחת אש תופת. חברה של הצנחנים באו לסייע לנו ופתחו גס התחילת לנחות עליינו ארטילריה מרכזת. בין הפצועים היה גס יוסי, שהוא עתלה חזרה וצטרף מכיוון הים".

התמקמו בבית על הגבעה ונחנו. הסתבר, שבבית שעלה ידנו היו מים במקלחת. אמר ואני הלכנו למקלחת ולאחר שישים מיניו התישבנו על המרפא ועשינו השוואה בין הנוף שלפניינו לבין הנוף בחיפה. בinityים שלחנו למקלחת את דני, אבי, ישראל, יהודה ואוזלאי. שניהם ממה גמרנו כבר ואחד עמד תחת המים כשפתחו חלף א.ר.פ.ג.י. מעל המרפא, נכנס לבית ועשה דרכו עבר המקלחת. החבירה שם נשכבה ערומים תחת המים. זה היה הנסיון הראשון שלו להתקלח, וגםἄחרון. מאז אנו נוקטים חיסכון מוחלט במים".

מושנו בקשר שיש פצועים. הדוקטור של אס להגיא ואמרו שכן. היינו די קרוביים ורציניים הרופא, אני ועוד שניים. הגיעו לשם, אבל נדב היה מת. טיפולנו בשלות הפצועים. במרקחה אחר, שנפגענו חילונים מהנדסה, רץ אליהם הסמל שלהם, אבל הרופא החזיר אותו חזרה ואיגרנו רתק, כאילו היה מ"פ חיר ותיק. וזה הוא יצא לטפל בהם עצמו תחת אש. מכאן ואילך קראנו לקיר ההוא: קיר המות".

שמע ישראל

בקרב על הכפר סיל, החולש על הקטע הצפוני של כביש החוף, סמוך מאוד לנמל התעופה של ביירות, נפגעו שני טנקים. הכוחות נחלצו בלי פגע והתקדמו ברgel בחסות החשיכה בכיוון המשוער של כוחות גולני, הנדסה ושיריוני. כל אחת מהטהנה להחימה עזה בין כוחותינו לבין שיריוני סורי, שהגן בעקשנות על עמדותיו בכפר. בשלב מסוימים הבחנו שני צוותי הטנקים המתקדים בכוח שניצב לפניהם. היה זה כוח גולני, שגם לוחמיו הבחינו בשירה הצועדת – אולם לא ידעו מי אלה: כפריים, מלחבים, סורים או חיילי צה"ל.

לוחמי גולני היססו אם לפתח באש וצעקו לסיורGIN בעברית ובערבית: "מי שם?" בתגובה על קריאותיהם נשמעו צעקות קצובות: "שמע ישראל, אדוני אלוהינו אדוני אחד". חיילי הכוח נדחו לשמע הקריאות, אך בהרבה חשו כדי לחבור עם צוותי הטנקים. בתום הקרב סייפו אנשי השירيون כי מעולם. לא פחדו אפילו שפחו באותן דקות הליכה. אחד החיילים – צער דתי – הוא שיזם את הצעקות במקלה "שמע ישראל" – שמנעו בסופו של דבר ירי טראגי. גם אנשי גולני הודיעו באותה שיחת-נפש שלאחר הקרב לי Kapoor על מקומות כאשר הבחינו בתהלה הרגלית הבלתי צפואה של עמיתיהם השיריוניים.

במהלך הקרב בכפר סיל נקלע סגן ציון, מפקד פלוגת העורב, לעימות ישיר עם טנק סורי. חשו לחלוtin עמד מול הר הפלדה המשוריין. וכוכח הרגשת האינטואונים שאחזה בו, גמלה בלבו החלטה נחרצתה: למגורו חשבו עם הטנק, לגבור עליו, להוכיח שזה אפשרי.

בשפתו שלו מתאר ציוו את אשר אירע:

"הטנקים שלנו רצנו קדימה. אנחנו רצנו ברגל אחריהם. היה חשוך מוחלט ובשלב מסוים לא הבינו בהם. בצד הדרק, מימין ומשמאלי, היו טנקים סורים שרופים שהטנקים שלנו הספיקו להשמיד. פתאום אני רואה לפני צללית של טנק שלם. היינו בטוחים שהיה טנק שלנו. גם התותח שלו היה מופנה לפנים, קדימה. הגענו אליו, אנחנו מסתכלים, פתאום רואים כתובות בערבית וرك אז מזחים שזה טנק סורי שלם!

"איך שהגענו אליו בΡΙΖΗ, הטנק התנייע והתחילה לוז. מפקד הטנק הסורי התחיל לזרוק רימוניים לעברנו. ממש נגענו בטנק. היינו בטוח אפס ממנו. הרימוניים שהוא זרך התפוצזו סביבנו. מיד ניתנה פקודה לכל החילאים לסתוג אחורה כי מול טנק אין לחיל רגלים הרבה מה לעשות... לדעתך דודקה יש. אבל המפקד הבכיר ממנី סבר אחרת.

"לאחר שביצענו נסיגה לאחרו, חשתתי שהטנק הזה יעשה את הדבר הכי פשוט והכי טבעי. הוא יצדד את התותח שלו ויתחיל לירות פגעים. החלטתי שאני גומר עם הטנק הזה לפני שהוא גומר את כולנו."

"היה לי רימון ביד והכוונה הייתה לטפס על הטנק תוך כדי התנועה שלו אחוריית. הוא לא ראה אותי והוא חושך. החלטתי להתחיל לו את הרימון בצריח, לגמור עם הוצאות ולשתק את הטנק. התקרבתי אליו. כוחותינו נסוגו בין תיימן, ולא היה לי זמן לדוחה על תכנית. טיפשתי עליו ואז כוחותינו ירו עלי פג' נ'ט שפגע לי באפוד. לפחות, זה היה 'נפל' ושום דבר לא קרה. הרגשתי רק חבטה עזה. ירדתי במחירות, זרקתי כמה רימוניים, אך כנראה שהם לא נכנסו לצריח. תפסטי מחסה.

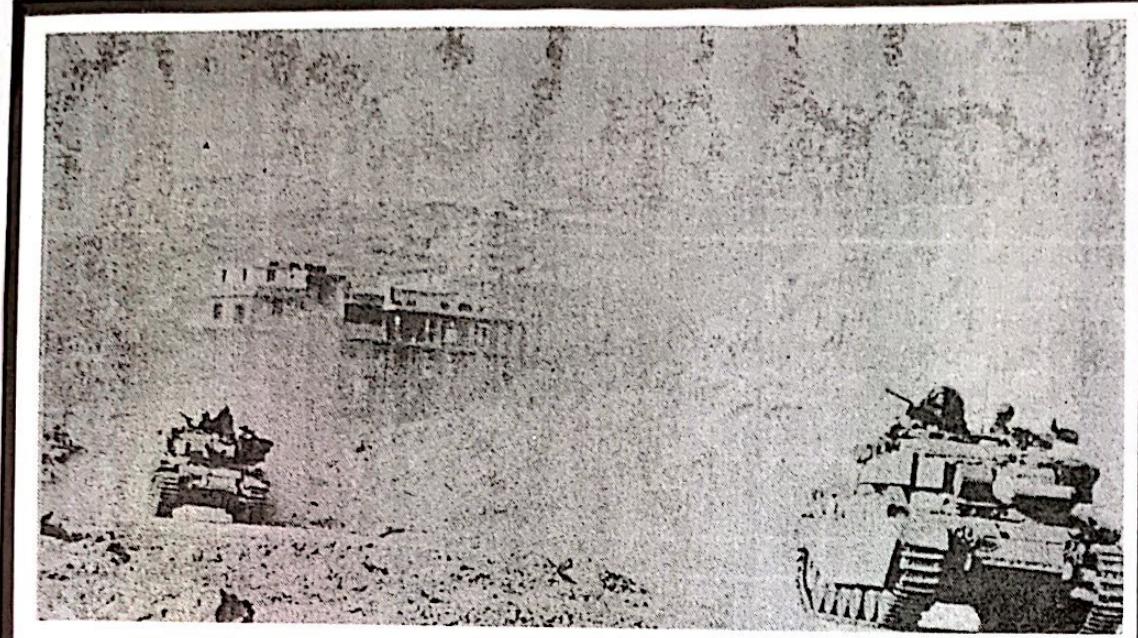
"אני מסתכל סביב/orואה פתאום שמי שנשאר בשטח זה הטנק. ואני כשהתעורר בינוינו הוא פחות מעשרה מטר. הוא לא ראה אותי, כי המט"ק הסורי שלו מחזיק את הראש, בذرן כלל, בפנים ולא בחוץ. נכנעתי לכוחותינו בפנס הקטן שלו והתחברתי אליהם. הייתי קצר מעוצבן בגלל שחשתתי שהם היו מדי ריגושים על ההדק, ובגלל זה לא ביצעת את מה שרציתי. אבל לא היה הרבה זמן להצטער כי כבר היתי צריך לתת חיפוי לחילוץ צוותים של שני טנקים שלנו שנפגעו אחר כך על ידי אותו טנק סורי. הטנק שלי.

"הקרב נמשך. היה קצר בלאון בשטח ובשלב מסוים פקדתי לנזור את האש. נערכה התיעוזות עם מפקד הכוח וחזרתי לאנשים שלי. פתאום את מי אני רואה במרחק 20 מטר ממי, אם לא את הטנק שלי? הוא דומם מנעו ועלו מתוכו קולות שייחה בערבית. הוצאות הסורי לא ידע שאחנו ממש לידם. אמרתי לחבר'ה שלו: תישארו כאן ואל תירו. אני עולה לטנק וגורם איתו את העניין. מחלל איתו את החשבון שיש לנו מוקדם.

"טיפשתי על הטנק ושמי לו פיסית רימון לתוך הצריח. כשירדתי ממנו ראו כוחותינו (לא מהיחידה שלי) שמשהו יורד מהטנק וחשבו שאני מהচאות של הסורים. ואז ירו עלי. בהתחלה לא פגעו. רצתי בזיגרים, שפוף, וצעקתי שלא ירו. אבל הם לא שמעו. החבר'ה שלנו הם חבר'ה טובים. אם כבר יורים – אז לא מפסיקים. והם פגעו בי ונפלתי ארضا. אבל הטנק הסורי הזה השתק ולא התריד אותנו יותר. החשבו חוסל. אני גmortiy אותו והחבר'ה שלו גמרו לי את המלחמה".

כוח החטיבה נע בתוואי החדש המוביל לכפר סיל

יירודה:

"חילצנו לאחר וטיפולנו בפצועים בחדר של איזה בית. מאוחר יותר התברר כי זהו ביתו של מי שהיה עד לפני כמה שנים שר ההגנה במשלחת לבנון. הוא ומשפחתו נשרו בביתם במשך כל הקרב.

אנו נמצאים כבר בדמדומים של יום חמישי. התארגנו להגנה סביבתו של שר ההגנה לשעבר וחיכינו לבוקר כדי לפתח את הצומת. התקדמנו עוד כמה מאות מטרים, ושם קיבלנו, בשעה 12 בצהרים, את פניה של הפסקת האש האריאשונה. איפה אנחנו ואיפה הפסקת אש: צלפו علينا כל הזמן. הכוח היה מנוקק למעשה ונתקן תחת אש מכל כיוון. הפעלו ארטילריה בטוחה של מאה מטר מיתנו והתפללו שלא יפססו. ואז, בשבת, הגיעו החטיבה כולה, ולקחה את הגבעות השולטות שמן ירו علينا. הם ניהלו שם קרבות רציני, אבל זה היה סיפור נפרד".

והחטיבה אכלה היענה כשהיא מתוגברת בכוחות נוספים. בקרבות סיל השתתפו: לוחמי "גדעון", הסיירת, כוח העורב, כוח צנחים, גדור שריון וכן כוחות הנדסה ונ"מ. חשוב לציין גם את תרומתו הרבה של חזי נגר, מפקד הסיוע החטיבתי של כוח מ"ט. חזי השחרר מספר שבאות לפני המלחמה, התנדב עם פרוץ הקרבות והיה צמוד לחטיבה לכל אורך הדרכ (דני קסלס היה מפקד הסיוע החטיבתי, אשר נצמד לכוח סחמ"ט).

עמרם, מג"ד השריון:

"בבוקר יום שישי התחלנו בפריצת הדרך מدواח לאסיל. באיטיות, בשטח סבו', היינו פורצים תחת חיפוי הטנקים. כך התקדמנו לעבר מוצב נ'ם וארטילריה של הסורים. כבשנו את המוצב לאחר קרבותubo השמדנו שישת טנקים שלהם וכמה כלי נ'ם. המתנו במקום זה לכוחות החטיבת, ואז דוחנו לנו כי למטה, בתוך הכפר, ממוקם גדור טנקים סורי. הייתה לנו היתקלות קשה עם הגדור הזה ובמשך כל הלילה ניהלו עימות קרב. בבוקר מצאנו 27 טנקים סוריים פגועים. לנו נפגעו שניים".

עד יום שישי בצהרים נפרץ חלק גדול מtower הציר החדש. ואז נכנסה לתקופה הפסקת האש והכוח בלם את התקדמותו. זמן מה לאחר מכן, לאור מכת האש שהמשיכו המחלבים והסורים להנחת על כוחותינו, סוכם כי יימשכו הקרבות.

המה"ט:

"נכנסנו לכפר. היה שקט. משחו לא הסתדר לי. אין טנקים ואין התנגדות. השעה הייתה 6.30 בערב. עוד חצי שעה יהיה חושך. הoulטה סבירה שהם נסוגו ברגע האחרון. אותו זמן התקשר אליו הרמטכ"ל ושאל מתי אסיים אתכיבוש הכפר. עניתי: 'להערכתי, תוך שעה'. שאל רופל: 'יש התנגדות?' עניתי: 'אין'. שאל: 'אז מודיע זה ציריך לחתול כל כך הרבה זמן? השבתי: 'עדיף לעשות זאת וביסודות'. ענה לי: 'מאה אחוז. תמשיך'. עוד בטרם נסתיימה השיחה — ולפתע נפתחה מכת אש חזקה של הארטילריה הסורית. כוח החוד נפגע ומרגע זה התחיל הקרב בכפר'."

מאותו שלב פעל הכוח בשני מישורים: טיפול בנפגעים ופינויים מחד, והמשך התקדמות מאידך. הערב ירד והירי התחזק. אנשי קומנדו הסתתרו בחצרות הבתים וגם על הגגות וצלפו לעבר כוחותינו. גם הטנקים הסוריים הנחיתו אש עזה כמעט ללא הפסק. בשעת ערב מאוחרת, במלואiei שבת, תפסה הפסקת האש בשנית את הכוח, עוד בטרם הספיק לכבוש את הכפר. הדרוג הבכיר בשטח החליט שעם אור ראשון יתאחדו הכוחות ו'יקחו' את הכפר.

כך היה, ובשעות הבוקר של יום ראשון חלשו הכוחות על הכפר כולם ובಗיעם למבואותיו הצפוניים נפרס לנגד עיניהם, נמל התעופה של בירור, על מטוסיו, מסלוליו והטרמינל שלו. קודם לכן הבחין הכוח באربعה טנקים סוריים הנעים על כביש החוף מצפון לדром. עברו הטנקים על עמירים היה בכך פיצוי עבורי ארוחת הבוקר שלא נאכלת מחוסר זמן. בזאת אחר זה הוצתו הטנקים הסוריים, שריד אחרון של הכוח السوري ההגן על מבואות בירור.

את מה שהתחולל בין בתים הכהר בשעות הלחימה הארכוכת, נביא להלן מפי לוחמי גדור "גדעון".

דוד:

"כבר סיל הינו מוקם קטן, ויש בו שי רחובות מרכזיים. אנחנו היינו אמורים לחתול את הימני, והחברה של הסיירת את השמאלי את הרחוב שלנו לאusch לא עלה. כבר בדרך, שנענו עם הנגמ"שים, ראיינו המון כלים שלהם, רפואיים. הבנו שהשIROין עשה עבודה מצוינית, בלי נפגעים, אבל הבנו גם, שאנו נכנים לעניין רציני. התחלנו לטהר את הרחוב שלנו כמו שלמדו בתירגולים. זה היה מעין קרבות של שטח פתוח ושטח בניי — בין בתים רבים היו שטחים פתוחים די גדולים. בין הבית השני לשישי נתקע לי כדור סנטימטר מהרגל, וכמה שאייכב עם המא"ג והחגור והכל, רצתי כמו שפן מהסרטים המצריים. נדמה לי שהברתי את שיא העולם ל-100 מטר".

טנקים סוריים מפוייחים ברחובות כפר סיל

קובי: "עוד לפני זה דיווחו הטנקים, שרצו קדימה, שם נתקלים בבזוקות, אבל דפקו חלק מהם. אנחנו הינו בהתארגנות מאחור שנפל פג' מש לידי. בהתאם לא חשבתי שזה חמור בגלל כל הרעש מסביב, עד ששמעתי קריאות לחובש. הסתובבתי והדבר הראשון שראיתי היה את המ"מ רונן, שעמד קודם ממש לצידי. הוא עק לרגע ונשכט מחוסר הכרה. הוא נפגע בחזה ובבטן והוא לו כתמ דם גדול שם. nisiyi לפתחו לו את האפוד, אך הרצעות היו קשות ולא הצליחתי, כי הידיים רעדו לי. קראתי לדני המ"מ וגם הוא לא הצליח ואז חתמתי את הרצעות עם סכין. פתאום הסתבר שאפוד בוער. דני הוריד את האפוד וזרק אותו רחוק מאייתנו. פינינו את רונן לאחר ייחד עם עוד שבעה — שמונה פצועים. גיל, הקמ"ץ, נהרג מהפגז הזה. זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי המון דם. באותו הרגע זה לא הפרע לי. אני רק זכר שצעקי הוראות לפולוגה כמו מטורף. למעשה אף אחד לא עיכל מה קורה."

דבר המ"ט

לוחמי גולני,
יש האומרים שבמלחמת "שלום הגליל" נtagלה חטיבת גולני במתבה.
מחמאות הורעפו על ראשיהם מכל עבר ובכתבות הרבות שפורסמו באמצאי
התקשורת, סופר בהרבה על תרומותה הנכבדה של החטיבה במלחמה זו.
לי, כמפקד החטיבה, לא היו הפתעות במלחמה. אישית לא חששתי לרגע
כאשר הוטלנו לשדה המערכת כדי לבצע ולהשלים משימות קשות. אני
מכיר את החטיבה, יותר מזה – אני מכיר אתכם וידוע מהyi יכולתכם.
במרוצת שלושת השבועות בהם נלחמנו מילאתם אחר כל הציפיות ולא
אייצבתם את המתחאות – שאתם ראויים להן – קיבלתם כבר מרשם
הבטחון, מהרמטכ"ל, מאלו הפיקוד ומפקיניס בכירים אחרים. בצה"ל.
ואילו אני, כמפקד, אוכל להביע את הערכתי העמוקה לכם רק במלה
אחד: **תודה.**

חוbert זו מתארת את אשר עבר על החטיבה בתקופת המלחמה, והיא
מצורפת נאותה למשפחת הלוחמים של גולני. השתדלנו לכלול בתוכה את כל
האירועים, אף שבמסגרת זו קצרה הירעה מלהיכל.

עשינו את שהוטל علينا במלחמה, אך בנתיב הקרבנות הותרנו קוּרְבָּנוֹת
רבים. 46 חברים לנשך נפלו במערכה לבנון. רבים רבים נפצעו, וחלקם
מאושפזים עדין בבתי-החולים. אנו מרכיבים ראש לזכר הנופלים ומשגרים
איחולי רפואי שלמה לפצועים.
גולני הייתה ונوتרה משפחה מלוכדת, אשר לעולם לא תשכח את אלה
שאיןם. יהי זכרם ברוך.

אל"ם ארוין
מפקד החטיבה

הרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל איתן, בשיחה עם חיילי החטיבה
באחד המוצבים הקידמיים, ליד נמל התעופה של בירות:
"ברצוני לשבח את לחימתכם. אתם ממשיכים מסורת מפוארת של
חטיבת חיר'ר מעולה. אין חיילי חיר'ר כמוכם בעולם, והאמינו לי –
את הilities בעולם המערבי אני מכיר".

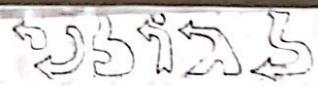

אלוף פיקוד הצפון, אלוף אמיר דורון, ביסודר הפרידה
של החטיבה בנמל התעופה של בירות:
"אי אפשר היה להשיג את יעדינו מלחמת 'שלום הגליל' ללא
הקרובנות של גולני. בכל פעם שהיינו זוקקים לחיללים מעולים
לביצוע משימה קשה – פנו לחטיבת – פנו לחטיבת – והיא לא הצליחה. אתם
בהחלט ראויים לקודמים. הוכחתם פעמיים נוספת כמו גולני".

מפקד החטיבה, אלוף משנה ארויין, בראיון ל"במחנה":
"אין לי מלים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך
מבוגרים ב犇ש. לא עשו הכנוט מיזוחות למלחמה, אבל הם
קיבלו אותה בזרחה בוגרת וידעו לדוחק את השcoal והכאוב על אובדן
חבריהם בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדחתת
הפה. בשוך הקרבנות הם התגלו במלוא אנשיותם כאשר ניצלו את
מרבית הזמן החופשיות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות
השכילות. במיוחד נבחנת בבחן המלחמה, ובכל המבחנים
בעבר וגם במהלך המלחמה זו עמדה החטיבה בזרחה טيبة מאוד. יוצאה מזון
הכללי – את זאת אני מרשה לאחרים להגיד".

מיכיתוביו של גיל

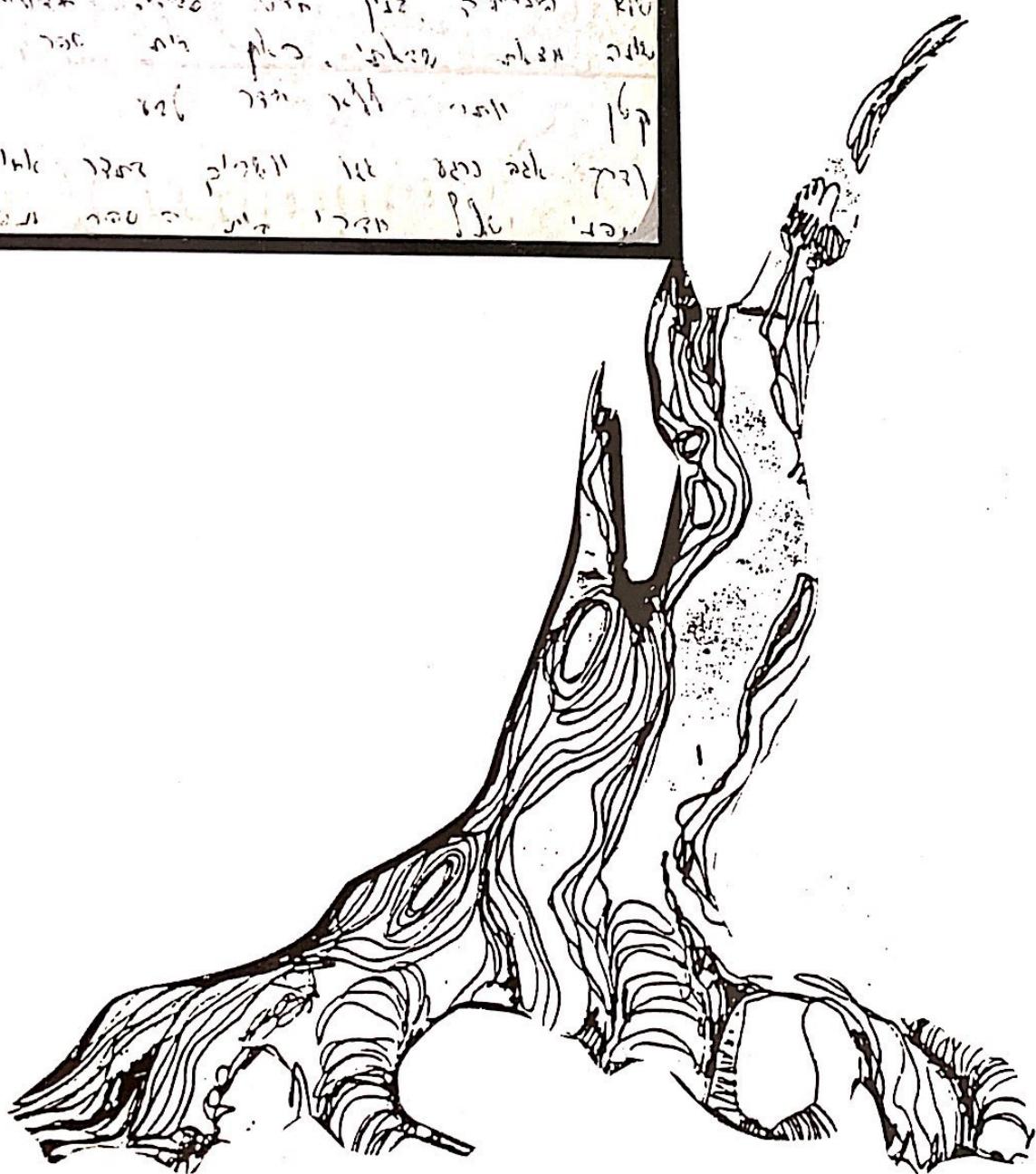
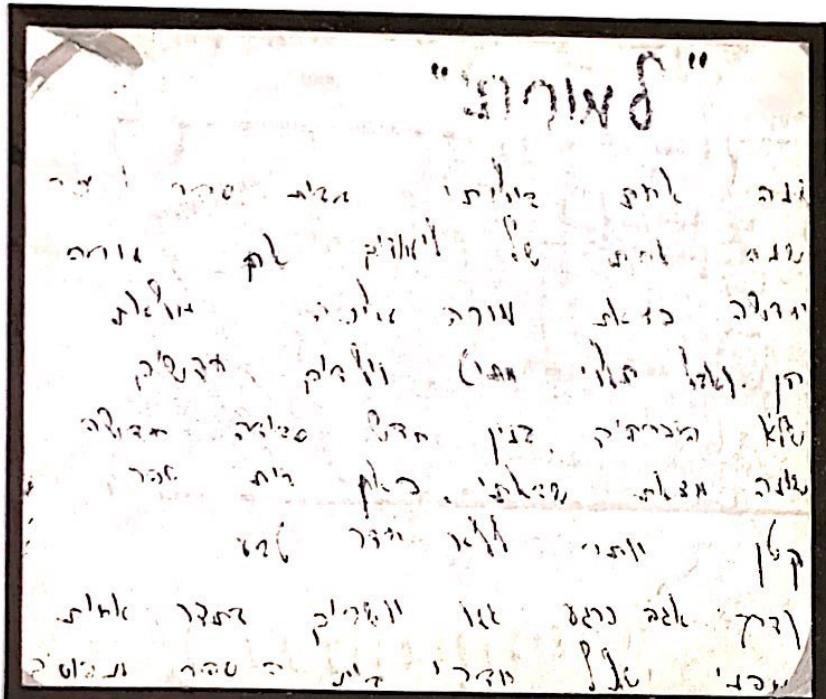

בפתחו של כביש 450 מדרום לירושלים, בחלק הצפוני של עמק הירדן, נמצא מושב גן חפרה. מושב חפרה מוקם בגובה של כ-500 מטר מעל פני הים, ובסמוך אליו נמצא תל חפרה, תל קדום מהתקופה הכלקוליתית. מושב גן חפרה נקרא על שם תל חפרה, והוא שוכן בלב אזור חקלאי יפה, שבו ניתן למצוא אקלים ים תיכוני וקרקע סידנית עשירה. מושב גן חפרה מוקם כ-10 קילומטרים דרומית מזרחית לירושלים, וכ-5 קילומטרים צפונית מערבית לכביש 450. מושב גן חפרה הוא אחד ממקומות היישובים הראשונים שהוקמו בארץ ישראל לאחר קום המדינה.

ס. 5.5 סענין המבנה ארכיטקטורה מודרנית

ב-
הנתקה מ-
הנתקה מ-

**כותבים לזכרו
של גיל זייל**

יִקְרִים ,

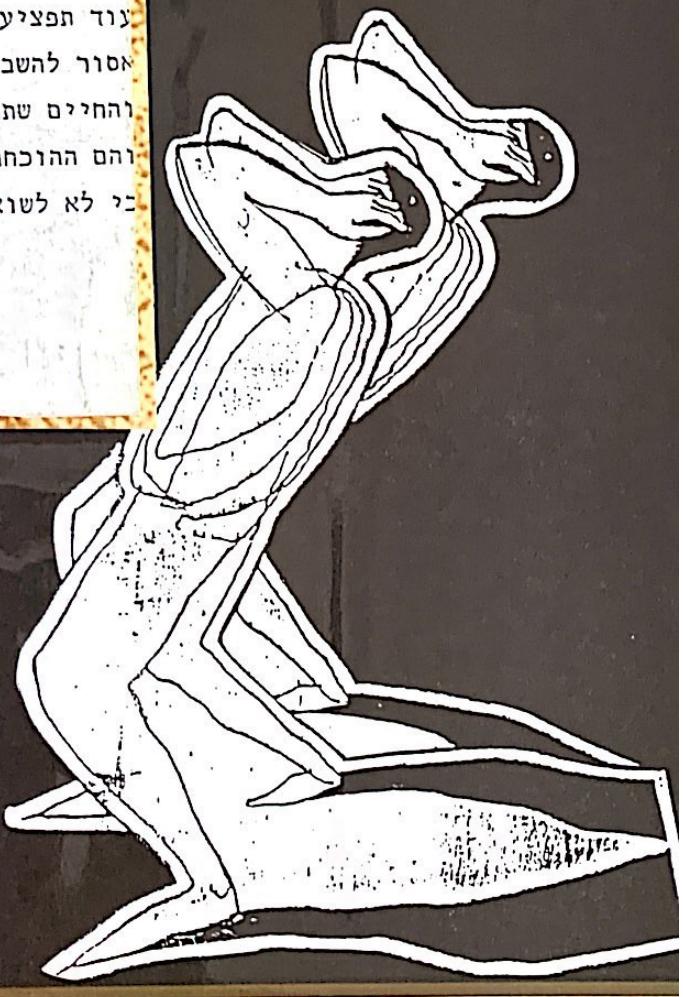
שורות שלבותתי לזכרו של גיל מילוגין ז"ל :

ונגיע לאבא - מלא אידיאלים
וNELחם ברצונם של חזקים לניצח
וזוכה לבסוף ולומד להיות לו חם
ולסכן את חייו עבור עס,
וגאה ושםו ומשקיע את כלו
מתקדם מעלה ושלם כל כך עם תפקידיו
עד שהמazel בו בוגר, הזמן אותו רדף
ומוצא הוא את מותו - כגבור בקרב.

ובסתם הגולן ונשאר רק הקבר
ובבל הכאב החד כפגינו
אר הזיכרונו של בן וחבר אהוב
יזוטר אצל כולם עד היום האחרון.

לא ניתן להסביר את גלגלי הזמן לאחור
וआת שאביד לו נותר אלא לזכור
אר דעו שגם אם בשם עבנה
נזר תפציע בינויהם ותזרח החמה
אסור להשבר ואסור להכנס
והחיים שתחיו הם הם הנקמה
והם הוכיחה שלעד בשארת
בי לא לשוא נפל גיל תחת אש ועופרת.

מקווה כי תמצאו עידוז

שלכם
דוידי מלצר

צבא הגנה לישראל

יחידה ד.צ. 02773

כ' חטוף השם"ב

11 ביולי 1982

משפחה מילונס היקחה!

בנכם סגן גיל מילונס ז"ל נפל בקרב בגדות הלבנון בעת מצע -
"שלום הגליל" בתאריך 12 ביוני 1982 - כא"ס יוון השם"ב.

שהגיעו גיל לגדר קבל לידיו מחלקה והיה מפקדה כשמונה חודשים.
לאחר שצבר ידע וניסיון רב מונה לתפקיד קצין מבצעים של הגדר.
לאורך כל עבודתו היה גיל מסור מWOOD לחפיקתו והקפידה לעשיותם
בדיקנות ובനאמנות.

לגיל היו דרישות גבוהות מהסובבים אותו ותמיד דאג למלא ביעמו
את שדרת מלחמים.

ביום השבעי למלחמה הוטלה על הגדר מטימה קלה.
גיל היה בין המפקדים שהובילו את הגדר.
במסימם זו מצא גיל את מותו.

בשמי ובשם כל מפקדי וחילוי הגדר קיבלו את השתתפותינו היבנה בצדכם.

יהי זכרו ברוך

טוטי מוחמי, סא"ג
היחידה
מפקד

שר הבטחון

גברת בלה ומר אליהו מיווניס היקרים,

הרטנו נא לי, להשתחף בכל לב באבלכם, בהילךכם ג'il זיל.

סגן ג'il מיווניס זיל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל
בימבצעו שלוםagalili, במנוחות בירות שבלבנון, ביום כיא בסיוון
תשמ"ב (12.6.82).

gil זיל שירת בגודז צו, חיל הרגלים. הוא היה קצין אחראי,
מסור לעובדתו ולחילילו, השקיע רבות בביצוע תפוקידיו.

זכרו של סגן ג'il מיווניס זיל הוא קודש ונזכרנו בלבנו בא온.

ב.ה.ו.ק.ר.ת.
סגן
אריאל שרוף - אלוף (מייל.)
שר הבטחון

חג' אב תשמ"ב
יולי 1981

ראש הממשלה

ירושלים, כ"ה בתמוז התשמ"ב
16 ביולי 1982

לכבוד
גברת בלה ומר אליהו מילוניס
רחוב אינגשטיין 77 א'
ח' פ' ה'

גברת ומר מילוניס היקרים,

בנכט, גיל, שירת את עמו בנאמנות ובמסירות-נפש.
הוא יצא, על-פי צו האומה, להגן על שלוםagalil ותושביו, על
בטחו ישראל ואזרחה.

הבן הטוב מסר את נפשו על מטרה שאינו צודקת ואצילה
מננה : להבטיח חיים ושלום לאיש, אשה וילד בישראל. שמו יגונן
עד לתולדות האומה. דמותו תהיה לモפת לכל הבנים, מדור לדור.

כולנו שובאים מלחמות ושביכות-דים. תלומנו ושאייפנו
لتת שלום לעם הסובל גם במדינתו, משcool ויתמות, מחמת הנזונות
החווזרים ונשנית לפגוע בבניו ולהחריב מדינתו.

בנכם הוא גיבור וקדוש והעם כולו, בכל הדורות, יזכרתו
באהבה רבה.

אינו מלא נוחט בשפט-אנוש. קיימת רק הנחמה עתיקת הימין
שםקורה האמונה : המקום ינחת אככל בתוך שאר אבלי ציון ולוחמי
ירושלים ולא תוסיפו לדאה עוד.

בהתורה ובברכה,

וְאַתָּה
מ. בגין

gil myron
1960-1982

...הוּא רַגְכָּג אֶל כָּלֵב
אֶת יְמֵי הַנְּגָרָא וַיַּעֲשֵׂה
כִּי כָּל שְׁנָת אֶלְעָזֶר,
אָז עָזָן עַל גַּבְּרֵי יְהוּדָה.
וְאֵת אֲלֹזֶן כָּתֵב
בְּלַבְּרַבְּרָה וְעַל גַּמְלָא.

חִימָנָה.

fe , jfid

ה' fe , fe , ה' k 91c , k ejid
ה' jfid , fe , ה' k אונית יכרים
נקינות יאנז'ט וקיפת נאזר'ט
הכיא וראפ'ט סנ'ט

ה' fe , fe , ה' k נסחנות עולמ'כ
ה' jfid , fe , ה' k מיק וסיב'כ
sf נס'מ'ע יג'
sf כ' פ' ג' מ' k
הכיא וראפ'ט סנ'ט

:JN5:

2 x fe , jfid , jfid
 fe , jfid

ep , fe , fe , ה' k נסחנות ד'
ek , fe , fe , ה' k ככ'ה יכ'
ג'ת ה' ניאד sf מ' ס'ה ר'איד
sf ה' מ' ה' ז'ג sf

פִּיגְרִי, פִּיגְרִי הַיָּא פָּא יַם כִּינְרוֹס
הַיָּא נִזְגְּה הַמְּכָנְעָן וְסָסָת הַכְּלִים
כִּמְקָיִם שֵׁיכָן
וְכִימָט עֲרָוֶתְכּוּ פִּזְגִּי, הַצְּלִיכִים פִּינְגִּי,

"יְיָהִי זְכָרוֹ בְּרוֹד"

בְּנָנָי...

פִּיגְרִי, פִּיגְרִי קְדָשָׁה וְסִיסָּה
פִּיגְרִי, פִּיגְרִי קְדָשָׁה וְסִיסָּה
פִּינְגִּי שְׁעָר
וְסִתְקָוָת יַם אַחֲר
גָּדָה וְאַיִלָּת פִּינְגִּי

שבועיים וחצי עברו מאז נודע לי על האסון ועדין מתקשה אני להאמין. הגעה לידיו כתבה שהופיעה בעיתון על גיל, ואני מוצא את עצמי יושב וקורא בה שוב ושוב ומנסה לשכנע את עצמי שאם מדובר בגיל, חברי האהוב.

קשה קשה מאד למצוא מילים אשר יביעו את הכאב שבלב, וקשה עוד יותר למצוא מLOTות נחמה ועידוד. נראה שלאבה אשר כזאת אין נחמה ואין עידוד.

הזכרונות על הטירונות שערנו יחד, והמאבק של גיל ושלוי ליצת ולבור לחיל קרב צפים ועוולים מול עיניי يوم רעה שעיה. לא אשכח עד כמה עזה ועיקשת הייתה לחימתו להשיג את מטרתו וכמה שמה כאשר סוף סוף הצלחה. אני בטוח שגם לחימתו בקרב הייתה עזה ועיקשת, ושגם אותה עשה מטור הכרה בחשיבות המטרה עבורה נלחם.

גיל שמש לי דוגמה בלחימתו על אידיאלים שהיו עזים ומוסרים בו, ובו מצאתי את מקור הכח להמשיך להאבק עבור עצמי מה שלצערי לא הצלחתי לעשות ונשרתי במקום בו התחלתי.

מוזרות דרכי הגורל, ומעצימות הן את הכאב להעת שגלחם עבור הזכות להיות לוחם ולדעת שנפל בקרב.

עצוב, עצוב מאד לדעת שלא אזכה עוד לראותו, אך בעיני ובנפשי הוא יהיה לעד. אני מדמיין את תגובתו לדברים שאני עושה ואת מLOTות למראות וחוויות שעוברות עלי כאן. אני מרגיש את נוכחותו לידי ובתוכי.

מוצפל אני ומקווה שתמצאו את היכולת להפוך את כאבכם זה למקור של כח ולהמשיך בחיככם כפי שגיל היקר היה רוצה לראותכם ויהיה אליהם בעזרכם. **שלכם בקרבה של לב כאב**

הכרנו את גיל בשנות נערותו ובתחלית בגרותו. חיוכו הנלבב היה בשביבינו יותר מכל. בענווה, בצעירות ובקשע, נכנס ויצא בביטנו. כלכל נער בגילו, היו גם לו שעות קשות, שעות של התלבטות, אך תמיד ראיינו אותו מחייך, עד לתחילה שירוטו בצהיל, כשפתח נמה החיוור מעל פניו והיה זה גיל אחר, לא גיל שלנו שהכרנו אז כבר מספר שנים.

ואז התבדר לבנו שלאחר מבחני הטיט, ומסיבות בריאות (אייזו הגבלה קלה) הוא נשלח למשטרה הצבאים כשהכוונה היא לנצל את יכולתו והידע שלו, שלא כל ספק היו מביאים אותו לקידום רציני, אך גיל לא השלם, לא אבה לשם כל נימוק, ולראשונה בחילו ביקש ממנוי טובת "אם תוכל לסייע לי לעבור ל'גולני"? אני, שהכרתי את החטיבה המפוארת עוד מימי הראשוניים, שהיתה לי הזכות להשתתף עם לוחמיה בקרבות עמק הירדן וג'נין, אמרתי לגיל קטגורית "לא אוכל לעשות מאומה עבורה בנושא זה, אך אין לי ספק שאם תרצה אכן תגיע לגולני". ואכן הוא הגיע וחזר אלינו בידיעה עצובה מההורדים בלה ואלי, אותם לא הכרנו לפניו כן gil nafel b'cper sil.

לא האמנו, וקשה עד היום להאמין. עברו שש שנים חדשים ואני רואים את חיוכו, את אותו החיוור שחזר אלינו עם הגשת רצונו - חיל**ל'גולני**, מסלול מ.כ. וקצינים והנה הוא מקבל מחלוקת, מתמطر לכל אחד מהחניכים, מרביץ בהם תורה ואמונות ושוב, זהו גיל שלנו.

از פורצת מלחמת הגליל, הוא מוביל כבר את חברי בקרב קמבי"ץ הגדוד, מסור בלי סוף למפקיד, נופל הוא וחברו למחוזר, לצופים ולחברה, רונן אידמן זיל, מאותו הרגע.

מאז אנו מכירים לצערנו את בלה ואלי, היא נצולת השואה, ממש אוד מוצל משחו, חלוֹץ גאה מצרים, בנו של מנהל בנק שוויתר על לימודים כדי להגישים את חלומתו במדינה הקמה לעמו. דוגמא מובהקת של קיבוץ גלויות. והאך מאיר, לוחם ללא חת, צנוח, איש ייחידת ההליקופטרים.

ולנו לא נשאר אלא זכרון חיוכו הלא נשכח של גיל.

ראובן אביגדור

אבא של חבר

את גיל זיל החרתי בגיל 16 לערך. היינו יחד בצוותים ובאותה תקופה נהגו, מספר חברים, לצאת מדי שבת לטיליל בואדיות הכרמל. מוצווידים במפות, שקי שינה ותרמיליים, נהגו לצאת ביום שני אחר הצהרים, לישון באחת החרכות הכרמל ולטיליל במשך השבת. במשך הטיולים למדנו להכיר אחד את השני. גיל התפני תמיד בדברים אותם היה לוקח עמו לטיולים. הוא היה יוצא מוצвид באולרים, פנטים וכל שאר אביזרים שהיה קיים אליו שהוא סיקוי שנוצר לסת בטitol. גם אם היה חסר משהו, תמיד היה זה גיל שנייה והצליח לאalter דברים שחסרו לנו. ניכר היה לראות שקיים בו איזה שהוא חוש טכני שדוחף אותו לראות דברים ורבה פעמים, גם לפרק מושיריהם עד הבורג האחרון כדי לדעת ולהבין כיצד הם פועלם. בשנתיים שנותרו לנו עד הצבאה הרחכנו לכט בטיולים והגענו לרמת הגולן ולמדבר יהודה. אין טiol שגיל לא רצה לצאת אליו. לכל מקום, בכל זמן ואפילו בהתראה קצרה היה מוכן לצאת.

gil ציפה מאי לתקופה שבה ישרת בצבא. תמיד עמד לבוגד עיבנו אחיו שהיה קצין בצה"ל, ופעמים רבות הביע את המשאלת לדמותו לאחיו. הוא ידע מראש שילד לקורס קצינים וmdi פעם אף רמז שהוא רואה את עתידו בצבא לפחות למשך ארבע עד חמישה שנים. לאחר שהתגייס, ולא התקבל לקורס טיס, הגיע גיל למשטרו הצבאית. בשבילו זאת הייתה תדהמה רצינית. כבעל פרופיל גבוה, שהטכים להתנדב לכל חיל קרב, ולא משנה מהו, לא הבין כיצד "יפול" למשטרה הצבאית. כל הティונים כי גם למשטרה הצבאית לווקחים את מיטב הנוער לא שכנוו אותו. מהרגע הראשון הבטיח כי יעשה ככל יכולתו כדי לעבור ליחידה אחרת. למרות התנאים הפיזיים הנוחים שבת שרת, לא הפסיק לחשוב לרוגע ולנסות לשנות את רוע הגדרה. מספר פעמים אף הרהר באפשרות שייעבור אליו שהוא עבירה, שבעקובותיה ישב שבוע-שבועיים בכלל ולאחר מכן, בעקבות כך, יוכל לעזוב את המשטרה הצבאית. קשה לתאר במילים עד כמה רצה לשנות תפקיד בצבא, אך יחד עם זאת, בהתאם לאופיו ולאמורנו, עשה את תפקידו כמדריך כלואים בכלל מגידו במסירות ובהתמדה.

הרוגע הגדול הגיע כאשר התקבל לראיון אצל אחד מפקדי יחידתו ובו נאמר לו שיוכל לעזוב את המשטרה הצבאית בתנאי שיתחייב לעבור ליחידה קרבית. מפקדיו לא האמינו ביכולת בקשו ואמיתותה, ודרשו מבנו להתחייב בכתב שייעבור רק ליחידה קרבית.

גיל נחר ב"גולני", למروת שבהרבה שיחות שקיימנו ניסיתי להשפיע עליו לבוא לשינויו, בטענה כי אחרי תקופה כמו שעשה בצבא, יוכל להתקדם בחיל השריון בדרך המהירה ביותר. הוא העדיף להתחילהשוב כאחיל פשט ב"גולני" ולעשות את כל המטול. למروת שעשהשוב טירונות והיה בחברת חיילים טריים שזה עתה התגייםו, לא התלונן אף לרוגע. להיפך, תמיד אמר שלמרות היחס הנוקשה בטירונות, קל לו יותר כי הוא מכיר את הצבא ואינו צריך לעבור תקופה הפטגנות. גיל נהנה מכל רגע במשך כל זמן שירותו בגולני. תמיד היה גאה בצלידו המושלם ותמיד שאף לשפר ולשכלל. הוא דאג שהציגו יהיה מונח עליו בצורה הנכונה ושלא יחסר לו דבר. היה לו מזער מאד לראותו ביום ששי כשבה הביתה לחופשה, יושב וטורח לשפצ' ולסדר את חפציו הצבאיים, אבל נראה לכל שהוא נהנה מכל רגע שעסוק בכך. לפעמים, היה נראה שהוא מחה לרגע שיחזור לצבאו, בעיקר, לאחר שתים קורט קצינים וקיבל לידי מחלוקת טירונים. גיל הרגיש, ולא התבאיש לאמיר, שהוא כמעט אב להרבה ילדים, וחיבב לדאוג להם מהפרט הקטן ביותר ועד לדברים החשובים ביותר. מסירותו לא ידעה קץ. בשבות היה יושב ומcline מערכיו שיעור, משנן לעצמו את החומר ומתכוון לשבוע הבא. לא פעם אמרתי לו שהשבת נועדה כדי לנוח, לשכוח מבעיות הצבא, ולנצל את הזמן לבילויים והנאות. גיל אמר, שעבורו, למדוד ולהתכוון זו הנאה ולא מעשה.

בתקופה שלפני המלחמה, ישבנו יחד בשטח באילת השחר, שם רأיתי את גיל מאמן את מחלקו. צופה מהצד, ביכר היה שהוא דורש מחייב את המסתומים. הוא עצמו רץ אחרי כל אחד מהם וdag שיבצע את התרגיל בצורה הטובה והנכונה ביותר אף פעם אחת לא ווtar ונכנס ל��שי, ותמיד dag לבדוק את הדברים אישית. למروת שהיה בסוף תקופה ארוכה ומתייש בה שימוש בתפקיד מי'ם, לא נכרו אצלו אוטות של עיפות או שובע. תמיד חשב על העתיד אך ידע לעשות את תפקידו בהווה בשיא המסירות ובצורה הטובה ביותר.

יוםים לאחר מכן פגשתיו ואז היה כבר בתפקידו החדש. נראה היה שקיבל מטען נוסף של כוח ומרץ התפקיד החדש דרש ממנו ממש רב, אך גיל היה נכון להשיקע כל שביכולתו כדי לעשותו בצורה הטובה ביותר. בדרך כלל, בשלב זה, אחרי תקופה כזו של שירות בצבא, יורדת המוטיבציה ומתחילה לחשוב על השחרור, אבל אצל גיל, כמו בתחילת שירותו ב"גולני", רק התגברת המוטיבציה, שוב היה יושב בשבות ומכין תוכנית ואף חוזר בשבת בבוקר לצבא כדי להכין ולשפר ככל שיכל.

ג'יל הרשקוביץ – אדרוך ודק בעל עיני חתול. בכל הזדמנות הפתיע את המחלקה בהברקוותיו הספוגנטיות, וניהל רומן מיוחד עם ישראל המד"כ. ובמילויים עדינים לא סבל מודע מוטיבציה משך כל הקורס.

אבי פפי – האיש שלנו מבה"ד 4 הלוחמת. הופעתו והפתיעו לקראה סוף הקורס והמבחן יビין. אשש יהודה – חייכן, בדשן, ובעל מבטא ארפטאי. היתה לו הזכות לעשות את אחד מתרבילי המ"ח "הטוביים" ביוזר של הקורס, לפיו הוציא את המחלקה לתנ"ם לילה מחלקי שהמשימה העיקרית הייתה ארבע אש...

אמיר בן יהושע – זכה לכינוי "שרולה" (פרה ג'ינגן'ית) ולדי מו פר-עליה (במיוחד על החבל גי' נגי בכל רמ"ח אברינו, מסנור במראהו, ובעל לשון חלקה ולוichiים אף ארטית). אטיאס אלி – שש. ארבע שתי ייסש.. קטן, חבליתי, בעל לחיים סמוקות. שבר את שיא מקדמי ההסתתקופת הצעת' פיווח הלהוצה שלו.

ראובן אברג'יל – בשיחות ובהרצאות נראה משרבב דיווקנות או משרבב נחירות. חרופר רציני

(מתוך שיחה שקיימו מורה וחבריו)

כשאנו יושבים ומשוחחים על גיל, נבחנו שאנו נחקלים בקושי. יש לנו הרגשה שאנו מתקיימים בדברים, נראה לנו שהגושא מאייתנו ולהלאה ולא נצליח להעלות קויים לדמותו. הנתקוק הפחאומי יוצר קושי, קשה להשלים עם עובדות. חוץ העלתה חוות משותפות אנו מתחilibים להזכיר, פה ושם צאים מאורעות מתוקפת בה"ס ודמותו של גיל משתלב בהם לאו דווקא בסדר קרונולוגי.

שלוש שנוחיו של גיל בבסמ"ת אופיינו בכך שללמידה עצמה לא הייתה קדימות גבואה. למרות זאת אהב לבוא לביה"ס בו הרגיש טוב, לא החסיר ולא נהג לאחר ללימודים.

חיפוקו בבייה"ס התבסס על הזיכרונו הטוב בו ניחן, והידע גנרבב אותו שב מקראי רובה ומקיפה. לא אחת היינו מוצאים תחת שולחנו ספר קריאה שליווה את מהלך השעור. הדבר לא הפריע לו להקשיב לדברי המורה. בתיקו דרך קבע שכנו זה לצד זה ספר קריאה, שני סנבייצים עם בקניק ומחברת שהיתה כתויטה. לקרהת הבcheinות כשהחברה היו מתכננים כיצד להעתיק, גיל לא היה שותף ולא קיבל חלק "בתיכמוניים". הוא היה "שופך" את אשר ידע. לעיתים הדבר גרם לכך שהשיגיו, כפי שבייה"ס מכנה השגים, לא היו כל כך. יכולתו הסימולטנית של עיסוק וksam אייפשרו לגיל להшиб למורים את אשר הם מצפים לשם.

גיל בלט בכל המקצועות שדרשו הבנה. במקצועות הכלליים הסתדר בזכות הכלים של ידע וזיכרון, למרות שהדרישה הייתה "ליישן". במלול הלמידה בהנדסה בניה לזמן המוקדש "ליישיבה", חשיבות רובה כיוון שיש עומס רב של הגשת עבודות וסרטוטים, עומס שלא קיים בכלל מסלול אחר. המכוונות הגראפיים שדרשו "עבודה שחורה", לא תמיד היו לרוחו. אך היה משכמו ומעלה ו"הבריק" במקצועות בהם שולבה חשיבה עם כושר ביצוע. ידו של גיל הייתה בין הידים הבודדות שהתרוממו מיד בגמר העלתה נושא בו נדרשו פתרונות לתאור המופשט.

בחילתה דרכו בבסמ"ת, היה מופנם מאד. כשאנו מנסים לזכור מעשייו מן השנים הראשונות שלו בבסמ"ת, קשה לנו מאד. כיוון שלא התב楼下 אף במרוצת הזמן למדנו להכירו, השתלב והוא בין הבולטים בכתה.

היה בין ה"חברה" ואף השתייך ל"מאפיה" החטיבה. גיל ידע לשמר סוד. "כשישתמי לידיו שם של גיל מעין כוחל, ידעתו שהדבר נשאר רק בינו לבינו". דבר שŁłמץ בכם ומשענתן לחברות, מכך אשר אפשר פתיחות וגילוי לב, מתוך ידיעת שמגיל לא "דולף" החוצה מאומה. תוכנות אלו נבעו מאופיו הצנוו הלא מתרבב, כן וישראל. החשוב מכל חבר נאמן. אכן כזה היה גיל.

את גיל זיל הכרתי שנים רבות מה"צופים", אך בשל צניעותו ושתקנותו - לא התאפשר לו להכירו ולהעריכו, אלא רק בתקופת הצבא. הפעם הראשונה בה פגשתי בו הייתה עוד בבכום כאשר סיפר לי שלאחר שהודח מקורס טיס לא ידוע לו מה יעלה בגורלו, ושנינו מצאנו את עצמנו מספר ימים מאוחר יותר - בסיס הטירונים של משטרת צבאיות. בחיל בעל פרופיל קרבו שרת במחלקה שהאמוניות בה היו קשים ומתיישים, ולמרות שמדובר לא השלים עם שהותו בחיל זה, זכור לי איך השקיע תמיד את כל כוונו במשימות שהוא עליו ומלא אותן על הצד הטוב ביותר. לモתר לציין שככל שהיחסות בינו בתקופה זו, סבבו סביב נושא אחד בלבד - המעבר לחיל קרבו וייה מה. לאחר הטירונות נפרדנו דרכינו, וגיל זיל עבר קורס מדריכי כלואים. את תפקידו מלא על הצד הטוב ביותר, לשטميد דאג לעזר עד כמה שיכל היה לחילאים הכלואים, למרות שלכאורה זה היה רחוק ומנווגד לאופי תפקידו. במשך השנה בה שרת בתפקיד זה - נהנו להפגש בסופי שבוע, מספרים זה זה את התוצאות של המערכות האחרונות של שנינו - על מנת לעבור מהחיל לחיל קרבו ולתרום כפי שנינו חייבים ורוצים לתروس.

עד היום עומדת מול עיני דמותו של גיל זיל כאשר בישר לי שהצליח לעبور לגולני - וההבטחה ניתנה לו שהעניק יבוצע תוך זמן קצר. נראה היה כאילו נולד מחדש המrix והגאויה והשמחה שבו השתלטו עליו. בעובדה שעליו להתחילה ולהתאמץ מחדש טירונות - ראה מעין זכות בלעדית שעליו להיות אסיר תודה על שזכה בה. הפייסות ביננו נעשו כמוון פחות תכופות, אך בהן תמיד ספר כמה הוא שמח להשקיע ולהתאמץ עבור המטרה שבאה. מעולם לא נזדמן לי לפגוש אדם שככל כך הרבה זכר נאבק עבור מטרה שבאה - באמונה חזקה כל כך ובבדוקות ללא סייג. באופטימיות שלו - ובשמחה החיים שבו - הדקיק גם אותי ואני בטוח שאם כי אני אישית לא הצלחתי לעبور לחיל אחר, אלמלא עידודו ועذرתו הרוחנית - לא הייתה מῆשה זמן רב כל כך לשנות את מקום שירותי בצה"ל.

גיל זיל שאף תמיד התקדם ולתרום עד כמה שיכל. עקבתי בבדיקות אחר ספוריו על החוויות שעברו עליו בקורסים שעבר בגולני, ומהם למדתי יותר ויותר על אופיו המיעוד. בצדיעותו, מעולם לא התפאר בדברים שעשה והשיג לחיליו - אך מבין השורות - למדתי להבין עד כמה מסור היה לחיליו, ליחידתו ואפשר לומר ללא כל הגזמה - לעמך.

אהבנו לטיל יחר בשבתו ותמיד היה מוכן לצאת ולטייל לכל מקום ובכל זמן. אהבתו לארץ הייתה חלק ממנו - וחלק רב ומכריע בכל אשר עשה - ובכל אשר למען נלחם.

שלגשה ימים לפני שנטעתי לטבול בחויל - הגיעתי לייחידתו של גבול הלבנוו - להפרד ממנה. עד היום עומדת בפני דמותו השלוה והשמחה, הגואה בה ספר לי על מעשו וhasilmot העצמית שבו עם השירות בצבא, והתרומה המקטימלית שבה ראה זכות לתרום למדינה.

נראה לי שלעולם לא יוכל לתאר מילים את מה שהיה גלייל זיל, זאת הכאב שחש אני, הרבה אחרים, עם מותו.
אר צרו עדיין חי ויחיה תמיד - יהי צרו ברוך.

דודי מלצר

קשה לי מادر לפתח מכתב זה ולעכל את המחשבה שאני לא כותב לגיל, והנסיבות כה מרות.

את גיל הכרתי כמה שנים, מהצופים ובעיקר משרותנו הצבאי. זכור לי שכשנפגשנו בקורסTEM, ושנינו חשנו שנשלחו למשטרה צבאית היה גיל עידן עם מורל גבוה ובטוח בעצמו שיחזור לקורס טיס ויהיה חיל קרב. הימים עברו ואני מצאנו את עצמנו בקורס שוטרים, כאשר גיל משרת במחלקה של בעלי פרופיל גבוה, ומתאים ומיושן למרות שהעמיד לא נראה מבטיח.

הזמן עבר, אני מצאתי את עצמי בקורס חוקרים, כאשר תלומותי להיות חיל ממשי נראים קשים להגשה, וגיל הגיע לכלא מגידו - שם עידן נאבק ונלחם להשגת מטרתו. לא אשכח כמה שמה כאשר סוף סוף ניתן לו מבוישו, ועבר לשרת בגולני. נראה היה שנולד מחדש, כל כך שמח וגאה, באיזו התלהבות ספר על האימונים, החיללים, ההשגים. אני חייב לומר שמעטיטים הם האנשים המוכרים לי אשר יכולם להלחם להגשות האידאלים שלהם זמן רב כל כך וכאשר הכל נראה חסר תקוה. וגיל נלחם והצליח. אני זוכר כמה שמה להיות בקורס קצינים, החוויות שהיו לו שם והגואה הגוברת להיות קצין בחיל קרב - ואני בטוח שהיה קצין מצטיין.

חדש לפני שנגעתי בא לבקר אותו וספר לי על האמניהם האחוריים שהעביר לחיליליו, כאשר הוא מדגים לי בהתלהבות ובחוש ההומו אוופיניים לו, איך כובשים בית, איך מטערלים ומשתף אותו בתרגול, כדי שידע מה זה להיוון חיל. ביום שבת, 27.3.82 בקרתי את גיל בMOTE של גבול הלבנון, יחד עם איציק. גיל נראה כל כך שמח, בא להראות ולהטביר, ומכיר בחשיבות תפקידו. אין לי ספק שבעת הקרבות לבנון היה בראש הלוחמים, מוביל את חיליליו אחראי אך גם מצא את מותו.

את גיל אהבתי וכבדתי על היותו אדם כל כך נחדר, חכם, שלו, אוהב חיים וアイדיאלייט כל כך.

מעטיטים הם האנשים אשר יכולים להציגות בלבם כМОם, ואני יודע שימושם כך המכאה קשה שבעתיכם. אטמול, נודע לי על מותו של גיל בקרבת משימה טלפוןונית עם אחיו של איציק. רציתי להתקשר אליכם ולנסות לעודדכם, אך הדמעות מנעו מני את הדבר. אני רק מוקה ומתפלל שתמצאו את הכוח להתגבר על הכאב ולהמשיך לחיות כפי שגיל היה רוצה שתעשו.

mbטיח אני לכם שהמרקם שביננו אינו גורם לריוחוק בלב, ואני נמצא לצידכם בימים קשים אלה. עוטף אני את זכרו של גיל באהבה ובע Aviv ושומר עליו ככל נכס יקר מכל. תנחים כנים מצד הווי שהכירו את גיל פחות מני - אך כאבים את הכאב יחד איתך ואתכם, כי מהמעט שראו - הבינו עד כמה נחדר היה.

שלכם

דודי

גיל נולד ב - 22.6.60 בחיפה. כבר מילדותו ניכרו בו ניצני הסקרנות של כך איפיננו אותו בחרותו. בתור ילד אני זכר ש תמיד היה ערני לכל הסובב אותו ורצה לידעת הכל. הוא היה מ Dickinson בשאלות עד אשר קיבל תשובה שספקו אותו. אני זכר שכאש היו יקרים רצה להנתנות בכל דבר שהיה לי, או בבית. תמיד ביקש הסבר למה שראה ולאחר מכן ניטה במו ידיו "לטפל" בדבר. גיל לא היה ילד שקט, הוא אהב כל הזמן לנוע, לראות, לחפש, ולהתעסק עם כל מה שהיה סביבו. אני זכר שכילד היה בונה ופרק כל משחק שקבל. המשחקים האלה פתחו את אותו חוש טכני שניכר בו כאשר בגיר. בהגיעו לבית ספר תיכון אהב תמיד להיות במרכז העניים. אני זכר שהפעולות בתנועת הצופים היו תמיד חשובות לו ולא הרשה לעצמו להחמיר אף אחת. הוא לקח על עצמו תפקידים של ארגון ואחריות ועשה זאת מתוך אהבה אמיתית. פעמים רבות היה בורח לי, באמצעות פגישה ביןנו, כי חייב היה לטאים אליו שהוא חובה שלקח על עצמו. גיל עשה כל דבר מתוך כנوت פנימית عمוקה. הוא אהב לעשות ולעוזר. כאשר התגייסתי לצבאי יצא מעורבו מרוב סקרנות לידע את אשר עבר עלי. הייתה לו מעורבות עמוקה עם מה שעובר עלי. הוא בעל עצמא סיפורים על חייו הצבאי. עשה רשות שוגנון החיים הצבאי מצא חן לנוינו. הוא שאל פרטים של נושאים שעוניינו אותו עד אשר התשובות שפקו את סקרנותו. הייתה בו גאות, שלא הסתירה, שאחיו ביחידה קרבית. בסופה של דבר חזר על החלטתי לכת ליחידה קרבית, ביום בו היה צריך הוא לקבל החלטה אישית.

בבית ספר תיכון למד וחליה בבייה"ס הריאלי בחיפה, אך מסגרת זו לא התאימה לו. הוא עבר לבית הספר הטכני בוסמת שידי הטכניקון העברי בחיפה. בית ספר זה הביא לידי שימוש את כשרונו בתחומי הטכניקום אותם אהב. הייתה לו גישה למקצועות החשמל, האלקטרוניקה והבית היה מלא בכל מיני "צעצועים" שהרכיב ופרק. בבית הספר המקצועי בוסמת מצא גיל את מקומו. ניכר היה בו אהבת הלימודים במוסד זה, הוא בנה לעצמו תוכניות לטוחח רחוק בלימודי הנדסת הבניין מאחר ומקצוע זה דבר אל ליבו.

בהתגיעה מועד גיוסו לצה"ל - היה מתוח, באותו מתח הبراינה הנובע מתוך דחפים של שאיפות להגיע ליחידות הטובות ביותר. הפחד מהלא מודיע במסגרת הצבאית הגבירו את סקרנותו, והיה משוחח איתי רבות על הדרך הטובה ביותר ביוטר עבورو למושע עצמי בצבא. בסופה של דבר הגיעו לקורס טיס.

אני זוכר את הڳאותה שהיתה מנת חלקו בזמן הקורס. בשלב מסויים של הקורס הודה עזיבתו את קורס הטיס פגעה בו מאוד. אני זוכר שהיה שרווי תקופה מסויימת במצב של עגמת נפש אמיתית מרהמץ. לאחר שעזב את קורס הטיס הגיע למשטרה הצבאית. גיל לא רצה בכך אולם הצבא כפה עליו זאת. הוא חפש כל דרך אפשרית להגיע ליחידה קרבית, אולם גישתו הבסיסית של מציאות הטוב בכל דבר אפיינה את תקופת שירותו במשטרה הצבאית, שהיתה נשנה. הוא לקח את מטרת השירות בחיל זה כיoud. הוא סרב לראות באסירים, שעלייהם שמר, אנשיים-נפלו החברה שהכלא עبورם הבנו הפתרון הנכון והטוב. הוא תמיד אמר לי שהם בני אדם ראויים למשומת לב וטפר. תמיד חפש דרך אל האנשים האלה לא מתוך יחס של מרות וכפיה אלא מתוך יחס של גישה אנושית ומבינה. עד כמה שספר לי, היה לו סיוף רב בעבודה כאשר ראה את תగובותם אסירים שהוקירו את גישתו האנושית. תמיד לחם למען גישה אנושית לאסירים הבא מtower מודעות לרקעם ולביעותיהם. הרבה הייתה גאוותו כאשר נרכחה בבית הכלא בו שרת מסיבת פרידה לכבודו, שנתנה ביטוי תודה לגישתו המינוחת לעבודה בכלל, וזאת, לאחר שעזב לגולני. במשך כל תקופת השירות במשטרה הצבאית פעל גיל בצדירות הפקד המקבילים לעזיבת החיל. אני זוכר את היום בו הגיעו לראיון עם הקמצ'יר. סוכם בראיונו שהוא יעדוב את החיל על מנת להגיע ליחידה קרבית. אותו יום היה יום מאושר עבור אחיו. בבת אחת התגשם חלום שנמשך תקופה ארוכה. ההליכה לגולני ליוותה את גיל בחששות מסויימים. הוא היה כבר רב'יט אך ידע שעלה מנת להקלת נסונה עליו להתחיל לעבור את כל מסלול הלוחם. כשרו הגופני באותו תקופה לא היה מתאים ליחידה קרבית, והיה עליו להשווות רמה. הוא שוחח עמי רבות על בעיות הקליטה הצפויות לו ביחסתו החדשה אך אני התרשםתי מכך מוחישתו ועוצמתו הנפשית להתמודד עט האתגרים העומדים בפתח. באותה רצינות שאייפילינה אותו כאשר היה גוזר על עצמו תפקיד מסויים, כדי לנכנס לשירות בגולני. הוא היה מגיע בביתה עייף מהאמוניים, אולם ניכר היה בו שהוא מרוצה ומאושר. הוא תאר את חוותתו מהאמוניים, מנסה להשוות עמי חוות שערת אני בצחניהם. ניכר בו שיכולתו הנפשית והגופנית לעמוד במאיצים, משלים עליו בטחון רב. גיל עבר את מסלול האמוניים והגיע להדרכה במסגרת פלוגתית. הוא שרת כמ"כ. הסיפוק הגדול ביוטר היה הקשר עם חייליו. הוא פשוט אהב אותם. אני זוכר يوم אחד כשהגעתי לביתי בראשל'יץ ואמר שישנה מסיבה אצל אחד החילילים. למרות השעה המאוחרת ועייפותו, חשב שחוובתו היא להיות עם חייליו ברגעים שמחה כמו ברגעים קשים, ואמנם השתתף במסיבת. מעשה זה, במעשים אחרים, מבטא את גישתו ליחסים עם אנשים שיש להם מסגרת משותפת.

לאחר שטילים את תקופת הדרוכה, עבר מבדקי קצונה והגיע לקורס קצינים. קורס הקצינים היה עboro תקופה של לימודים ותוכוונות לקרה התקופה הקשה שפתחה לו. הוא חשב שהמעבר מתקופת הפקוד לחוגר, לתקופה של פקד קצין היא דבר מאד מחייב. בשיחות שנחלהנו בינו דרבנו המון על בעית הדוגמה האישית ועל המקצועיות כמאפיין קצין צבא. גיל התיחס ברצינות מירבית לכל אשר למד, מתוך מטרה אחת והוא שהידע שייצBOR ישרתו בעתיד. לאחר סיום הקורס - חזר לגולני, לגדור 13. אני זכר כשהיה בא הביתה, היה שקווע תמיד במחשבות על תוכניות האימונים, על בעיות שיש עם אנשים וכדומה. ניכר היה שעסוקיו בצבא סחטו ממנו הרבה כח. הוא נצל את עיקר הזמן למנוחה ולתכנון השבוע הקרוב. גיל היה מפקד שהتلטט מאד עם עצמו בעיות שהיו לו עם חייליו. הוא לא דגל בפתרונות קיצוניים, ותמיד חשב על פתרון שיחוו מוצא משקם לחיל שمعد. זורני ספורו אודות אחד מחייליו שנפקד והՏכנה המשית הקיימת עboro הייתה להכלא בבית הסוהר. גיל יזם קשר עם אותו בחור, החיזרו לבסיס, לאחר ששמע על עיגותיו התלבטו יחדיו על הפתרון הטוב ביותר ביוטר עboro אותו חיל. בסופו של דבר הצליח לשכנע את אחד המפקדים הבלתיים בגדור שיקחו לניטיון כנаг. חיל זה חזר לתפקיד בצורה טובה ונאמנה.

גיל היה גאה מאוד בהצלחות שכאה.

מספר חודשים לפני מבצע "שלום הגלילי" שפקד על מוצב בגזרת גבול הלבנון, נזמן לי לבקרו. אני זכר שהתרשםתי מأد מהbakיות שגיל על הגזרה הייתה מולו. הוא היה מאושר שהוא מפקד מוצב, ושולט במערכת יקרת וחשיבות לצה"ל ולמדינה. אני זכר שדברנו באותו עמד רבות על נושא חילופת נתוח קרען, אמון פרט וכו'. גיל הרגיש שחשיבותו מאוד הדבר שהוא נמצא במקום זה. יתכן ובחושיו הבריאים הרגיש שהוא הולך לקרים בגבול עם לבנון. על כל פנים התרשםתי שהוא התיחס ברצינות להובתו כמפקד המוצב.

תקופה מסוימת לפני מבצע "שלום הגלילי", הוצע לגיל להיות קמבי"ץ בגדור. הוא התלבט מזמן שלא ידע מהן הדרישות בתפקיד. אני זכר שאמרתי לו שתפקיד צזה מוצע רק למיין הטוב ביותר באותה תקופה בגדור, והצעת המג"ד היא ביטוי לאמונתבו. גיל, ברצינות האופינית לו, קיבל את תפקידו ושקע כולה בתפקידו החדש. שוב, ראייתי בחופשיות לומד את תפקידו החדש, ועוד כמה שנודע לי אחרי מותו משיחות עם מפקדו וקצינים אחרים, הוא מלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר.

gil נפל ב - 12.6.82, בכפר סיל, מבואות ביירות, תוך מהלך הקרב, כאשר קמבי'ץ הגדוד הוא נע במרכז חפיק המג"ד. על פי עדויות חבריו, הלך במרכז הרחוב כאשר הוא מכוון את הכוחות שנעו בצד הרחוב. לפניו נעו הטנקים של כוחותינו. תוך כדי אש עזה על הכח שנע במרכזו, הוא ביצע את אשר הטיל עליו המג"ד. הוא נפל כאשר פגץ נחת במרכז הכח בו נע. הוא מת במקום. גם במוותו, נתן אחיו ביטוי לגישתו, לדוגמה אישית, לרצינות ולאחריות שהוא לקח על עצמו ביצוע תפקידים, כפי שהוא איפרין אותו תמיד.

הוריו ואני גאים בו ויגלי זכרו ברור.

מair אחיו